

ler den paagældende Sygdom, naturligtvis efter Forhandling med de militære, der have haft med Manden at gøre og set, hvilken Foranledning der i Militærtjenesten kan være givet til hans Sygdom. Jeg vilde altsaa henstille dette som en vistnok væsentlig Hjælp for Behandlingen af alle fremtidige Invalideandragender, at man havde en saadan Sikkerhed for, at der derom var gjort Antegning i Sygejournalerne. — Dette fører mig et Skridt videre. Medens jeg ikke ved, hvorvidt denne Foranstaltning endnu er gennemført eller er fyldestgørende gennemført, er det utvivlsomt, at den ikke rækker langt tilbage i Tiden, og navnlig ikke saa langt tilbage, hvor de Tilfælde nærmest høre hjemme, som vække den største Tvivl med Hensyn til Behandlingen af Invalidesager. Det er nemlig, naar vi gaa helt tilbage til den første Krig, 1848—50. Der er ingen Tvivl om, at største Parten af de Invalidesager, som vi nu behandle, gaar tilbage til denne Tid, og det er lige saa vist, at de paagældende Sygejournaler, hvis de overhovedet eksistere, ikke have fyldestgørende Oplysninger om denne Sag. Jeg skal derfor henstille, om man ikke kunde finde Anledning til end yderligere at lempe Behandlingen af Invalidesager med denne nævnte Begrænsning, og det er den højtærede Finansministers Ytringer om et antydet tidligere Forslag, der skal have været fremme om, at pensionere alle ældre Soldater, der giver mig saa meget mere Anledning til at henlede Opmærksomheden derpaa. Den højtærede Finansminister har ganske vist Ret i, at der derom egentlig ikke har foreligget noget Lovforslag, men saa vidt jeg erindrer, har der, idet det nemlig var en Sag, som blev diskuteret i Finansudvalget, medens jeg sad der, slet ikke været Forslag fremme af den Art, nemlig om at pensionere alle dem, som have været i Militærtjenesten. Der var, saa vidt jeg erindrer, Tale om, at man skulde gaa til en delvis Pensionering — jeg siger delvis, thi de velhavende vilde man vel altid komme til at undtage — af dem, der havde deltaget i vore Krige, det vil altsaa sige Baabenbrødrene. Det var det, der var Spørgsmaal om, og det var det daværende Medlem fra Kolbing, Berg, der tog Initiativet dertil. Alle vare imidlertid paa det rene med, at det rakte dog for vidt, og at der ikke var tilstrækkelig Tøse til at gaa saa vidt. Nu er der imidlertid igen forløbet en Række af Aar siden da, og dersom vi indskrænke os til at rejse Spørgsmaalet over for dem, der have deltaget i den første Slesvigke Krig, 48—50, saa gaar jeg ud fra, at Sagen vil antage saa snævre Di-

ensioner, at nogen stor Betænkelse vil der næppe være derved. Jeg skalde altsaa henstille — hvilken Form man nu end vilde give det — om man ikke kunde lempe Bevissbyrden over for dem, der have deltaget i den første Slesvigke Krig, i den Aand, det ærede Medlem har taget Ordet for, saaledes, at Bevissbyrden for disse blev flyttet fra Andrageren over til Staten. Jeg lukker ikke Øjet i for, at vi derigennem vilde komme til tilnærmelsesvis at pensionere alle de gamle Baabenbrødre fra 1848—50, der lide af en eller anden Sygdomsphaag, men selv om man kom saa vidt, var det jo ikke nogen uoverkommelig Mundfuld, thi det vilde ikke række til særdeles mange, og vi vilde i alt Fald have den Sikkerhed, at det vilde være en stadig svindende Udgift. Jeg henstiller dette til den højtærede Finansminister eller eventuelt til det Udvalg, der vil komme til at behandle Sagen.

Finansministeren (Estrup): Der er ikke truffet nogen saadan Foranstaltning, som det ærede Medlem for Præstø Amts 6te Valgkreds (Bosfen) anbefaler, nemlig at der skulde paalægges Sygehuse til udtale sig om, hvorvidt en Sygdom er paadraget ved Udførelse af Militærtjenesten. Jeg skal erkende Rigtigheden af det ærede Medlems Bemærkning om, at det vilde være en stor Bættelse ved Behandlingen af Invalidesager, dersom Sygejournalerne indeholdt noget mere, end de nu i Reglen indeholde, til Vejledning for Bedømmelsen af dette Spørgsmaal, men det er jo givet, og det blev ogsaa erkendt af det ærede Medlem, at Sygehuset alene kan ikke gøre det; det maa fuldt saa meget være Erklæringer fra de militære Autoriteter om, hvad vedkommende har været udsat for i sin Tjenestes Udførelse forud for Sygdommen. Sygehuse fortære jo ikke under mig, men paa Foranledning af det ærede Medlems Udtalelse skal jeg konferere med min ærede Kollega, Krigsministeren, om, hvorvidt man kunde opnå noget i den Retning, som det ærede Medlem ønskede. — Det ærede Medlems Udtalelse om, at Bætteligheden ved at gaa saadanne Tilfælde tilstrækkelig oplyste folk, efter som det ligger længere tilbage i Tiden, og at Bætteligheden er særlig stor for de Individens Vedkommende, som have taget Del i Krigen 1848—49—50, er fuldstændig rigtig, og det saa meget mere, som de urolige Forhold, Omflytninger fra Sygehus til Sygehus o. s. v., ofte gøre, at der mangler endogsaa de sædvanlige Oplysninger om Individiderne, de Oplysninger, man ellers har, naar Sygdommen rammer under sædvanlige